

பாலினப் படைப்பாக்கச் செல்நெறியும் தாபத நிலையும்

ஏ. இராஜலட்சுமி அ. *

அ தமிழ்த்துறை, பாரதிதாசன் அரசு மகளிர் கல்லூரி, புதுச்சேரி-605003, இந்தியா.

The Creative Cell of Gender Tapata nilai

E. Rajalakshmi a, *

^a Department of Tamil, Bharathidasan Government College for Women, Puducherry-605003, India

* Corresponding Author:

Kavinlakshmi13@gmail.com

Received: 04-04-2021

Revised: 14-01-2022

Accepted: 19-01-2022

Published: 28-02-2022

ABSTRACT

The songs of the association are a documentary that reveals the life of Tamils. This description illustrates the crisis of woman's place in ritualistic life two thousand years ago. The Tamil community classifies a woman who has lost her husband into three stages. These days, the community has subtly defined the functioning of the women of the association. The community has urged women to continue to adopt the strict Kaim-ink that women who have lost their husbands must adhere to. Itchier explores the nature of the feminine creation of their thinking. It also clarifies how the masculine record is recorded and the difference between the creators in gender based texting and the disappearance of the mother.

Keywords: Feminine Creator, Tapata Nilai, Widow, Gender, Women Association

முன்னுரை

சங்க இலக்கியம் தமிழர்களின் மிக அரிய கருவூலமாகத் திகழ்கிறது. இவ்வரிய இலக்கியத்துள் தமிழ்ச்சமூகத்தின் வாழ்வியலைக் கண்டடையமுடிகிறது. பெண், ஆண் ஆகிய இருபாலருக்குமான சமூகக் கருத்தாக்கங்களை இப்பாடல்கள் தனக்குள் பொதிந்து வைத்துள்ளது. மனைவி, கணவன் ஆகிய குடும்ப உறவுகளுக்கிடையேயான இயங்கியலை மிக நுட்பமாக இவ்விலக்கியத்துள் காணமுடிகிறது.

இரண்டாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முந்தைய சடங்கு சார்ந்த வாழ்முறையில் பெண்ணின் இடம் எத்தகைய நெருக்கடிக்குள்ளானது என்பதை இவ்விலக்கியம் தெளிவுபடுத்துகிறது. கணவனை இழந்த பெண்ணை மூன்று நிலைகளில் தமிழ்ச்சமூகம் வகைப்படுத்தியுள்ளது.

தன் கணவன் இறந்தான் என்று கேட்டவுடனேயே உயிரைவிடும் மனைவி 'மூதானந்தம்' என்ற மிக உயரிய கற்பு நிலைக்குரியவள். கணவனுடன் உடன்கட்னைளறும் கற்பு 'புறங்காடு' எனப்படும். இது இரண்டாம் நிலை. முண்டிதம் செய்யப்பட்ட தலையுடன், அணிமணிகள் கலைந்து ஒரே வேலை சாத்வீக உணவு கொண்டு தவநெறி பற்றி ஒழுக்கும் துறவு நிலை 'தாபதநிலை' என்ற மூன்றாம் நிலை (Rajam Krishnan, 2012).

பெண் புலவர்களின் பதிவுகள்

பெண்ணின் உணர்வுகளைப் பற்றி எண்ணிப்பார்க்காமல் போகப் பொருளாக பெண்ணைப் பார்க்கும் ஆணாதிக்க சமூகத்தின் வெளிப்பாடாக இத்தகைய கருத்தாக்கங்கள் தொடர்ந்து சமூகத்தில்

திணிக்கப்பட்டுள்ளன. இக்கருத்தாக்கங்கள் சங்கச் சமூகத்திலும் வழக்கிலிருந்ததை சங்கப் பாடல்கள் உணர்த்துகின்றன. கைம்மை நோன்பை நோற்கும் பெண்களின் அவல நிலை எத்தகையது என்பதை சங்கப் பெண் புலவர்கள் மிக நுட்பமாக கவிதையாக்கியுள்ளனர். இதே நிலையைப் புலப்படுத்தும் ஆண் புலவர்களின் பாடல்களின் தொனி வேறுபடுவதை இப்பாடல்கள் வழி காணமுடிகிறது.

"என்னை மார்பிற் புண்ணும் வெய்ய
நடுநாள் வந்து தும்பியும் துலைக்கும்'
நெருநகர் வரைப்பின் விளக்கும்
நில்லா'
துஞ்சாக் கண்ணே துயிலும் வெட்கும்,
அஞ்சுவரு குராஅல் குரலும் தூற்றும்'
நெல்நீர் எறிந்து விரிச்சி ஓர்க்கும்
செம்முது பெண்டின் சொல்லும் நிரம்பா'
துடிய பாண' பாருவல் விறலி'
என் ஆ குவிற்கொல்? அளியிர் நுமக்கும்
இவண் உறை வாழ்க்கையோ, அரிதே!
யானும்
மண்ணுறு மழித்தலைத், தெண்ணீர்
வாரத்.
தொன்றுதாம் உடுத்த அம்பகைத்
தெரியல
சிறுவெள் ஆம்பல் அல்லி உண்ணும்
கழிகல மகளிர் போல
வழிநினைந்து இருத்தல், அதனினும் அரிதே.

என் தலைவன் மார்பில் பட்டிருக்கும் புண்ணோ மிக்க கொடியவை. அத்துடன் வேண்டாத நிமித்தங்களும் தோன்றுகின்றன (Swaminatha Iyar, 1973). பகலில் பறந்து ஒலிக்கும் தும்பி இனத்து வண்டுகள் நள்ளிரவில் பாடுகின்றன. வீட்டுக்குள்ளே ஏற்றிய விளக்கும் ஏற்ற ஏற்ற அவிந்து போகிறது. தூங்காமல் அவரைப் பாதுகாக்கும் கண்களும் தூக்கத்தில் சொருகுகின்றன. ஆந்தை அலறும் ஒலி கேட்கிறது. செம்முது பெண்டிர் நெல்லும் நீரும் தெளித்து விரிச்சி கேட்குமா எனக் காத்திருந்தபோது நல்ல விரிச்சி சொற்களும் வரவில்லை. இந்த துடியை முழங்கும் துடியனே, பாணனே, பாட்டுப் பாடும் விறலியே இனி உங்களுக்கு என்ன நேரப்போகிறதோ? இனி நீங்கள் இவனோடு சேர்ந்து வாழ்தல் அரிதுதான். நானும் தலைமுழுகி மொட்டைத் தலையில் தெளித்த நீர் ஒழுக ஒழுக முன்பு நான் உடுத்தியிருந்த சிறிய வெண்ணிற ஆம்பல் இலையில் வைகறைப் பொழுதில் உணவிட்டு உண்ணும் கழிகல மகளிர் போல இவனை நினைத்துக் கொண்டு வாழ்ந்திருத்தல் மிகவும் அரிது என்று தலைவி தன் வேதனையைப் புலப்படுத்துவதாக இப்பாடல் அமைந்துள்ளது.

சங்க காலத்தில் கணவனை இழந்த பெண்களின் தலை மொட்டை அடிக்கப்பட்டது. மொட்டை அடிக்கப்பட்ட தலையில் நீர் ஒழுக ஒழுக உணவினை உட்கொள்ளும் நிலைக்கு தள்ளப்பட்டனர். வைகறையில் துயிலெழுதல், அதனைத் தொடர்ந்து தங்களைத் தூய்மை செய்துகொள்ளுதல், வெண்மையான ஆம்பல் இலையில் உணவு உண்ணுதல் ஆகியவை கடைபிடிக்க வேண்டிய முக்கியமான சடங்குகளாக வற்புறுத்தப்பட்டன.

இந்தப் பாடலில் மாறோக்கத்து நப்பசலையார், பெண்கள் இளம் வயதில் வெண்ணிற ஆம்பல் இலையைத் தங்களின் இடையில் ஆடையாக உடுத்தி மகிழ்ந்தனர். அதே ஆடை கணவனின் இறப்பிற்கு பிறகு உணவு உண்ண பயன்படுத்தப்படுகிறது. அந்த இலையைக் காணும் தோறும் அப்பெண்கள் படும் வேதனை கடுமையானதாக இருந்துள்ளது. ஆணின் இறப்பென்பது பெண்ணின் மீது திணிக்கும் அதிகார கற்பிதங்களை இப்பாடல் அதன் உண்மைத் தன்மையோடு வெளிப்படுத்தியுள்ளது.

இதே கருத்தினை மையமாகக் கொண்ட தாயங்கண்ணியார் என்ற பெண் புலவர், கைம்மை நோன்பின் வலிகளை, பெண்ணின் பார்வையில் முன்வைத்துள்ளார்.

தாபத நிலையும், கடுமையான சூழலும்

தாபத நிலைத் துறையில் அமைந்த இப்பாடல், கணவனை இழந்த தலைவியின் மன ஓட்டத்தினை மட்டுமன்றி அந்தச் சூழலையும் உள்ளவற்று பதிவுசெய்துள்ளது.

'குய்குரல் மலிந்த கொழுந்துவை அடிசில்

இரவலர்த் தடுத்த வாயிற் புரவலர்

கண்ணீர்த் தடுத்த தண்ணறும் பந்தர்க்,

கைந்தல் கொய் குறுந்தொடி நீக்கி

அல்லி உணவின் மனைவியோடு இனியே

புல் என்றனையால் - வளங்கெழு திருநகர்!

வான் சோறு கொண்டு தீம்பால் வேண்டும்

முனித்தலைப் புதல்வர் தந்தை

தனித்தலைப் பெருங்காடு முன்னிய பின்னே.

ஓ கண்ணீரோடு வந்தவர்களுக்கெல்லாம் தாளித்த துவையலோடு உணவு படைத்து அவர்களின் கண்ணீரைத் துடைத்த புரவலன் அவன். அப்படிப்பட்ட புரவலன் இறந்துபட்டான் அந்தப் புரவலனின் தலை தனித்த சிறப்பிற்குரியது. அத்தகைய தலைவனின் தலை பெருங்காட்டிற்கு சென்றுவிட்டது (Swaminatha Iyar, 1973). அதனால், அந்த வளங்கெழு திருநகரில் அமைந்த பந்தலில் இறந்த தன் தந்தையைக் கேட்கிறான் கோபத்துடன் இருக்கும் அப்புதல்வன் தன் தந்தைக்கு படைத்த வான்சோறாகிய உணவைப் பருகிவிட்டு தாயிடம் தீம்பால் கேட்டு அடம்பிடித்து அழுகிறான். கணவனுக்கு படைத்த அல்லி இலையில் நோன்பிருந்து உண்ணும் அந்த தாயினைல் எப்படி பாலினைத் தர இயலும் என்று கேட்கிறார் சங்கப் பெண் புலவர்.

இப்பாடல் தமிழ்ச் சமூகத்தில் பெண்களின் நிலை எவ்வாறெல்லாம் இரண்டாம் நிலைக்கு தள்ளப்பட்டது என்பதை அறிய பயன்படுகிறது. குடும்ப அமைப்பில் பெண் எத்தகைய நெருக்கடிக்கு உள்ளானாள் என்பதையும் இப்படியான பதிவுகள் வெளிப்படுத்துகின்றன. கணவன் இறந்த பிறகு குழந்தைகளைப் பாதுகாக்கும் பொறுப்பு மட்டுமன்றி, குடும்பத்தின் தேவைகளை நிறைவேற்றும் கடப்பாடும் பெண்களின் மீதே சுமத்தப்பட்டுள்ளது. இவற்றோடு கடுமையான கைம்மை நோன்பினையும் பின்பற்ற வேண்டிய சமூக அழுத்தமும் பெண்ணின் வாழ்வியலை உளவியல் சார்ந்தும், இயங்கியல் சார்ந்தும் பாதித்தமையை இப்பாடல்கள் தெளிவுபடுத்துகின்றன.

மைம்மைக் கொடுமையும், பெண்ணின் உணர்வு வெளிப்படும்.

சமூகத்தின் அனைத்து அடுக்குகளிலும் இருக்கும் பெண்கள் இத்தகைய கருத்தாக்கங்களினால் பாதிக்கப்பட்டமையை சங்கப் பெண் புலவர்களின் பாடல்கள் வழி அறியமுடிகிறது.

அதிகாரத்தின் உச்சியில் வாழ்ந்த பெண்களுக்கும் இத்தகைய கருத்தியல்கள் கடும் சிக்கல்களை ஏற்படுத்திய நிலையை வெளிப்படுத்தும் பூதப்பாண்டியன் தேவி பெருங்கோப்பெண்டு பாடிய ஆனந்தப்பையுள் துறையில் அமைந்த சங்கப் பாடல்.

பல்சான்றீரே பல்சான்றிரே

செல்கெனச் செல்லாது, ஒழிகென விலக்கும்

துணிவரிக் கோடுங்காய் வாள்போழ்ந்தட்ட

காழ்போல் நல்விளர் நறுநெய் தீண்டாது,

அடை இடைக் கிடந்த கைபிழி பிண்டம்

வெள்ளன் சாந்தொடு புளிப்பெய்து அட்ட

வேளை வெந்தை , வல்சி ஆகப்,

பரற்பெய் பள்ளிப் பாயின்றி வதியும்

உயவற் பெண்டிரேம் அல்லேம் மாதோ:

பெருங்காட்டுப் பண்ணிய கருங்கோட்டு ஈமம்

நுமக்கு அரிது ஆகுக தில்ல;எமக்கு எம்

பெழுந்தோள் கணவன் மாய்ந்தென

அரும்புஅற

வள்ளிதழ் அவிழ்ந்த தாமரை

நள் இரும்பொய்கையும் தீயும் ஓரற்றே!

இப்பாடலில் பெண்கள் கடைபிடிக்க சமூகம் வற்புறுத்திய கைம்மை நோன்பின் தன்மையை வரிசைப்படுத்துவதோடு, இந்நோன்பினால் பெண்கள் படும் கொடுமையின் தீவிரத்தினையும் மிக செறிவாக பெருங்கோப்பெண்டு பதிவு செய்துள்ளார் (Avvai Duraisamy Pillai, 1968). மேலும் இப்பாடல் இப்புலவரின் தன் அனுபவமாக விளங்குவதால் கைம்மை நோன்பின் வலியினை அதன் தன்மை மாறாமல் உணர்வுப் பிழம்பாக இவரால் வெளிப்படுத்த முடிந்துள்ளது (Swaminatha Iyar, 1973; Swaminatha Iyar, 2014).

அரசன் பூதப்பாண்டியன் இறந்தான். அவன் மனைவி பெருங்கோப்பெண்டு இறந்த கணவனை எரிக்க மூட்டிய தீயில் தானும் விழுந்து இறக்கச் செல்லும்போது சான்றோர்கள் தடுக்கின்றனர். அவர்களை நோக்கி அரசி சொல்வதாக இப்பாடலைப் பெருங்கோப்பெண்டு பாடியுள்ளார்.

பல்லாற்றானும், பண்பில் மேம்பட்ட சான்றோர்களே 'போகாதே' என்று சொல்லி என் கணவனுடன் நான் செல்வதைத் தடுக்க முயலும் சான்றோர்களே, அரிந்த வெள்ளரிக்காய் விதை போல இலையில் நெய்யை கைப்பிடி அளவு அரிசியில் சேர்க்காமல், வெள்ளை எள் சாந்தம் சேர்த்துப் புளி ஊற்றி வெந்த சோற்றை மட்டும் உண்டு கொண்டும், பரப்பிய பரல்கற்களைப் பாயாக்கியும், படுத்துக் கொண்டும் வாழும் 'உயவல் பெண்டிர்' நான் இல்லை. எல்லோருக்கும் இடம் கொடுக்கும் பெருங்காட்டில் என் பெருந்தோளில் இன்பம் தந்த கணவன் மாய்ந்து எரியும் ஈமத்தீ உங்களுக்கு நெருங்குவதற்கு அரிதாக இருக்கட்டும். எனக்கு அது அரும்பே இல்லாமல் முழுமையாக மலர்ந்திருக்கும் குளுமையான தாமரைப் பொய்மகையும், ஈமத்தீயும் ஒன்று தான் என்கிறது இப்பாடல்.

கைம்மை நோன்பென்பது எத்தகைய கொடுமையானது என்பதை இப்பாடல் புலப்படுத்துகிறது. உப்பு, காரம் இல்லாமல் உணவு உண்டும், பரல்கற்களைப் பரப்பி அதன் மீது படுத்தும் வாழ்நாளாகக் கழிக்க வேண்டும். இந்தக் கொடுமையை அனுபவித்து வாழ்வதைக் காட்டிலும் ஈமத்தீயில் விழுந்து இறப்பது அவ்வளவு கொடுமையானது இல்லை என்கிறார் இப்புலவர். இந்த மனநிலையில் கொடிய

தீயின் வெம்மையைத் தாமரைப் பொய்கை போன்று குளிர்ச்சியானது என்று குறிப்பிடுகிறார். அரசு குடும்பத்தைச் சார்ந்த பெண்ணிற்கே இந்திலை என்பதை அவரின் படைப்பின் மூலமாகவே நம்மால் உணர முடிகிறது.

ஆண்புலவர்களின் கைம்மைப் பதிவுகள்

இதே சூழலை மையமாக வைத்து ஆண்புலவர்கள் பாடியுள்ள பாடல்கள் கிடைப்பினும் அவற்றின் தொனி என்பது மாறுபட்டதாக இருப்பதைக் காணமுடிகிறது.

மொழி நிலையில் வேறுபாடுகள் இல்லையெனினும், கவித்துவ அழுத்தப் பெயர்ச்சிகள் அழகியல் நிலையில் நிச்சயமான வேறுபாடுகளை ஏற்படுத்துகின்றன (Karthigesu Sivathamby, 2007).

கரிகாற் பெருவளத்தான் இறந்தபோது அவனுடைய உரிமை மகளிர் தாங்கள் அணிந்திருந்த அனைத்து அணிகலன்களையும் களைந்து துயருற்றனர் என்று புலவர் கருங்குழலாதனார் பதிவு செய்துள்ளார்.

“பூ வாட் கோவலர் பூவுடன் உதிரக்

கொய்து கட்டுஅழித்த வேங்கையின்

மெல்லியல் மகளிரும்

இழை களைந்தனரே” (Swaminatha Iyar, 1973)

புலவர் கல்லாடனார் தலையானங்கானத்து செருவென்ற நெடுஞ்செழியனைப் பாடும் போது

“மெய்ம் மறந்து பட்ட

வரையாப் பூசல்

ஒள்ளுதல் மகளிர்

கைம்மை கூர

அவிர் அறல் கடுக்கும்

அம்மென்

குவை இருங் கூந்தல்

கொய்தல் கண்டே (Swaminatha Iyar, 1973)

போரை மேற்கொண்டால் பகை நாட்டுப் பெண்கள் தங்கள் கூந்தலை கொய்து கைம்மை நோன்பினை நோற்கும் அவல நிலையை அடைவர் என்று படர்க்கை நிலையில் நின்று இத்தகங்லைப் பதிவு செய்யும் தன்மையைக் காணமுடிகிறது.

முடிவுரை

இக்கட்டுரையில் குறிக்கப்பெற்றுள்ள பாடல்களின் ஊடாகப் பயணிக்கும் போது பெண்புலவர்கள் தம் உணர்வை வெளிப்படுத்திய தன்மைக்கும், ஆண்புலவர்கள் இதே நிலையைப் புலப்படுத்திய பாங்கிற்கும் மிகுந்த இடைவெளி இருப்பதை மறுக்கமுடியாது. கைம்மையைக் குறித்த இவர்களின் பார்வை, உணர்வு வெளிப்பாடு, மொழிப் பயன்பாடு என்று ஒவ்வொன்றிலும் பெரும் வேறுபாட்டினையும் காணமுடிகிறது. தங்களின் உணர்வினைப் பதிவு செய்வதில் பெண் புலவர்கள் ஆழமான புரிதலுடனும் உண்மைத் தன்மையுடனும் செயல்பட்டுள்ளனர் என்பதை இப்பாடல்கள் தெற்றெனப் புலப்படுத்தியுள்ளன.

References

- Avvai Duraisamy Pillai, Su., (1968) Purananuru, Tirunelveli Thennindia Saiva Sithantha Noorpathippu Kazhagam, Chennai, India.
- Karthigesu Sivathamby, (2007) Tamil kavithaiyiyal, Kumaran pathippagam, Chennai, India.
- Rajam Krishnan, (2012) Pen Viduthalai, Gowra Agencies, Chennai, India.
- Swaminatha Iyar, U, Ve., (1973) Purananooru, Commercial Printing Press, Chennai, India.
- Swaminatha Iyer, U.V., (2014), Purananooru Moolamum Uraiyum, U.Ve. Sa, Noolaga nilayam, Chennai, India.

Funding: No funding was received for conducting this study.

Conflict of Interest: The Author has no conflicts of interest to declare that they are relevant to the content of this article.

About the License:

© The Author 2022. The text of this article is open access and licensed under a Creative Commons Attribution 4.0 International License